

[Landbrugsministeren.]

standset arbejdet på denne havn. Jeg kan hertil svare, at arbejdet blev indstillet under krigen, da tyskerne besatte arbejdspladsen. Ved krigens ophør henlå den påbegyndte vestmole næsten som ruin, og som bekendt blev det derefter i 1948 vedtaget at bevilge 5 mill. kr. til en istandsættelse af vestmolen, således at man fik tid til at overveje spørgsmålet om, hvorvidt havnearbejdet burde genoptages med henblik på havnens fuldførelse. Undersøgelsen af dette spørgsmål blev overdraget til et af ministeriet for offentlige arbejder nedsat udvalg, hvis flertal indstillede, at Hanstholm havn ikke fuldføres. Jeg skal ikke her komme nærmere ind på de betragtninger, der ligger til grund for udvalgets indstilling, men kun nævne, at de anlægsudgifter, som udvalget skønnede ville medgå til havnens fuldførelse, var af en sådan størrelsesorden — nemlig omkring 100 mill. kr. — at man måtte overveje, om ikke det ville være muligt for en væsentlig mindre bekostning at fremstille en havnekapacitet, svarende til Hanstholmhavnens, andre steder på Vestkysten gennem udbygning af allerede eksisterende havneanlæg.

Jeg ser, at det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen i et foredrag på havnesamenslutningens delegeretmøde i Nakskov i år har været inde på de samme betragtninger, og at han har peget på muligheden af at udbygge Thyborøn og Hirtshals havne for ca. 20 mill. kr. i stedet for at fuldføre havnen ved Hanstholm.

I den nuværende situation, hvor de finansielle forhold har nødvendiggjort en kraftig reduktion af statens anlægsvirksomhed også i det kommende finansår, kan jeg ikke gå ind for, at der søges stillet yderligere midler til rådighed for Hanstholm havn.

Det ærede medlem hr. Rager fremdrog spørgsmålet om tilskud af vejfondene til den nu afsluttede ombygning af Langebro i København. Efter det ærede medlems opfattelse var årsagen til, at vejfondstilskud ikke blev ydet, at der ikke var penge i fondene, da arbejdet blev påbegyndt, og at motorafgiftsloven har udelukket at yde tilskuddet bagefter.

Jeg kan hertil sige, at det er rigtigt, at der ikke var penge i vejfondene, da der oprindeligt blev søgt om tilskud. Derimod

anbefalede ministeriet for offentlige arbejder et andragende om tilskud af beskæftigelsesmidlerne til arbejdsministeriet, men arbejdsministeriet afslog i 1947 dette andragende under hensyn til det meget betydelige materialeforbrug. Da kommunen og havnen alligevel fik arbejdet i gang, blev spørgsmålet om vejfondstilskud rejst overfor forskellige tidligere ministre for offentlige arbejder, men hver gang med samme resultat.

Om man ligefrem har sagt, at selve loven udelukker at give tilskud til arbejder, der er udført eller i gang, ved jeg ikke, men loven har i hvert fald lige siden sin vedtagelse omkring 1930 været administreret udfra et sådant princip, som vel også er det mest naturlige: tilskuddene ydes for at få de pågældende arbejder bragt til udførelse. Giver man tilskud til allerede udførte arbejder, får forholdet let karakter af en understøttelse til vedkommende kommune, og det synes jeg man må være noget betænkelig ved. Jeg kan bekræfte overfor det ærede medlem, at jeg ikke mener at kunne anbefale en særlig lovgivning om dette forhold. Det ærede medlem spurgte også udtrykkeligt, om jeg kunne bekræfte den fremstilling, som det ærede medlem har givet af sagen her i tinget. Til denne fremstilling kunne jeg have lyst at føje, at spørgsmålet om tilskud af vejfondene til Langebro kun kan være et spørgsmål om tilskud til den Københavns kommune påhvilende del af udgifterne. De udgifter, som skal udredes af Københavns havn, må jo have deres rod i søtrafikale interesser, ellers kunne de vel ikke afholdes af havnen, og til disse udgifter kan vejfondene i hvert fald ikke yde tilskud.

Lad mig til slut sige, at det jo ikke alene er her i folketinget, at der til regeringen rettes henvendelse om statstilskud til mange forskellige formål, nye veje, broer, havne og lignende. Det samme er tilfældet næsten daglig i ministeriet, og det kan vel ikke være anderledes, end at medlemmerne af folketinget støtter andragender om statsstøtte til løsningen af opgaver i deres hjemegn, når de finder dem egnede dertil. Dersom man imidlertid skulle imødekomme alle de krav, der rettes henvendelse om, ville det medføre helt uoverskuelige konsekvenser for statskassen. Man må tage det mest